

a že bylo proto žalobci možno, by již tehdá si opatřil důkazy nyní nabízené. Za tohoto stavu věci jest přisvědčiti názoru soudu odvolacího, že v tomto směru nejde o důkazy nové ve smyslu §u 530 čís. 7 c. ř. s., nýbrž o důkazy, jichž použití bylo žalobcovi možným již ve sporu předchozím.

Čís. 6746.

Ústní závazek kupitele, že zaplatí dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti, není nutně dotčen ustanovením písemní kupní smlouvy, že dávku zaplatí prodávatel. Lhostejno, že kupní smlouva byla sepsána za spolupůsobení notáře.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1927, Rv I 1586/26.)

Žalobkyně prodaly dům žalovaným manželům. Ústně bylo mezi stranami ujednáno, že dávku z přírůstku hodnoty zaplatí žalovaní, při sepsání tržební smlouvy bylo však udáno notáři, sepisujícímu smlouvu, že dávku z přírůstku hodnoty zaplatí prodávatelka, a v tom smyslu pojat jejich závazek do písemné smlouvy. Dávka z přírůstku hodnoty byla předepsána žalobkyním, které ji zaplatily a domáhaly se náhrady na žalovaných. **O b a n i ž š í s o u d y** uznaly podle žaloby, **o d v o l a c í s o u d** z těchto důvodů: Pokud odvolání v rámci právního posouzení dovozuje, že pro závazek ku placení dávky z přírůstku hodnoty jest rozhodným pouze odst. V. smlouvy, sepsané dne 29. března 1925 v notářské kanceláři, přehlíží, že listina ta jest pouhým písemným dokladem o ujednání stran, jež stalo se hotovým již asi 20. února 1925, kdy se obě strany o ceně domku dohodly a kdy se žalovaní kupitelé domku zavázali, že budou platiti veškeré poplatky ze smlouvy a zemskou dávku z prodeje domku. Že se dle vůle stran již tehdy prodej domku stal hotovým, patrně z toho, že druhého dne žalovaný odevzdal žalobkyním v hotovosti závdavek 2.000 Kč, což podle domněnky §u 908 obč. zák. jest konkludentním činem na znamení, že smlouva byla závazně dojednána. Řekli-li účastníci při tom, že půjdou k notáři smlouvu sepsati, nebyla to výslovná úmluva, že musí smlouva uzavřena býti v určité formě (§ 884 obč. zák.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelé vytýkají soudu druhé stolice, že úplně přehlédli, že mezi stranami byla sepsána listina, tržební smlouva ze dne 19. března 1925, o které byl slyšen jako svědek notář, tedy osoba naprosto věrohodná, jenž vypověděl o této smlouvě, že, co mezi sebou strany ujednaly, napsal do ní, že smlouva byla sepsána tak, jak se strany dohodly. Tvrdí, že svědek byl úplně přesvědčen, že, co strany daly napsati do smlouvy, jest pravým výrazem jejich vůle, a, kdyby tomu tak nebylo, že by šlo o právní jednání na oko, a, ježto žalující strana takové jednání na oko sama předsevzala, že musila by sama nésti důsledky podle §u 869 obč.

zák. Není tím uplatněný důvod dovolací prováděn po zákonu, neboť se dovolatel jeho provedením uchyluje od odvolacího zjištění. Podle tohoto došlo k hotové smlouvě mezi stranami již asi dne 20. února 1925, kdy se obě strany dohodly o ceně domku, a kdy se dovolatelé také zavázali, že budou platiti veškeré poplatky ze smlouvy a zemskou dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti, jakož i že tento původní závazek nebyl trhovou smlouvou ze dne 19. března 1925 odstraněn. Právě-li dovolatelé, že šlo o právní jednání na oko a proto podle §u 869 obč. zák. (správně podle §u 916 obč. zák.) neplatné, sluší uvést, že to by platilo jen o takovém právním jednání, které bylo zřízeno v úmyslu, že se nemá uzavřítí vůbec nijaké jednání právní, což však podle odvolacího zjištění nedopadá v souzeném případě, ve kterém udánlivé právní jednání na oko zřízeno bylo s úmyslem, by se jím skrylo jiné jednání právní, které podle §§ 916 a 1071 druhá věta obč. zák. podléhá předpisům platným pro právní jednání dissimulované. Charakter právního jednání na oko nevyklučuje ani, když při něm spoluúčinkoval úřad. Stranám podle odvolacího zjištění zřejmě šlo o to, aby pátým odstavcem tržové smlouvy skryta byla závaznost dovolatelů, že budou platiti veškeré poplatky ze smlouvy a zemskou dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti, poněvadž o výši tohoto poplatku zvýšila by se pro zpoplatnění kupní cena, a tím také zemská dávka z přírůstku nemovitostní hodnoty.

Čís. 6747.

Byla-li pozůstalost sice již projednána, dědici však nebyla dosud vydána odevzdací listina, nelze se domáhati na dědici splnění zůstavitelových závazků.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1927, Rv I 1670/26.)

Žaloba, domáhající se na dědičce zaplacení pohledávky za zůstavitelem, byla o b ě m a n i ž š í m i s o u d y zamítnuta, o d v o l a c í m s o u d e m z těchto důvodů: Ze zjištění prvního soudu, jež stala se bezvadně a jež proto přejal po rozumu § 498 c. ř. s. i soud odvolací za podklad pro své rozhodnutí, vyplývá, že pozůstalost po Janu M-ovi, k níž přihlásila se za dědičku bezvýjimečně žalovaná, byla sice projednána, že však odevzdací listina nebyla dosud přihlášené dědičce vydána, poněvadž nebyly poplatky dědičké ještě zaplacený. Dokud nebyla odevzdací listina vydána, je dědic jen schovatelem a správcem pozůstalosti, nikoli jejím vlastníkem (§ 810 obč. zák., §§ 43, 46 a 145 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák.). Ze závazků pozůstalostních může před odevzdáním býti žalována pouze pozůstalost, nikoli přihlásvší se dědic, byť byl dědictví nastoupil bez výhrady (§ 550, 807, 811 a 813 obč. zák. a § 145 nesp. říz.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud zamítl žalobu v souhlasu s prvním soudem mimo jiné též z toho důvodu, že žalovaná není pasivně legitimována, poněvadž jí